

carbó al major, poden també desitjar vendre al detall i aleshores tenim que a més de la quota fixada en l'anterior tarifa pels majoristes, han de satisfer també la corresponent al número vint, de la Classe dotze, de la Secció primera, de la Tarifa primera, i no pas cap d'altra de les tarifes fixades en la Secció segona.

Aquesta doble tributació és completament lògica, car aquests comerciants es dediquen a les dues espècies que pot revestir la venda de qualsevol article.

Fixarem ara les disposicions referents als venedors de carbó, al detall.

Aquesta venda en general, sempre que sigui al detall, comprèn tota classe de carbó, però podem trobar dues classes de comerciants, els que els hi és suficient amb el local o magatzem pel què paga contribució, i el comerciant que necessita posseir algun altre magatzem.

En el primer cas, o sia el comerciant que no necessita gaudir del benefici del magatzem exempt, fóra del seu establiment, ha de tributar per la Tarifa primera, Secció primera, Classe novena, epígraf dinou.

Els compresos en el segon cas, o sia els que necessiten posseir magatzem exempt, fora del seu establiment, han de tributar per la Tarifa primera, Secció primera, classe vuitena, epígraf vint-i-set.

Tant els que paguin una classe o altra de contribució poden utilitzar, per a servir les comandes, de vehicles de tracció animal o mecànica, ja sien de propietat, llogats o contractats.

Però hi ha comerciants que no necessiten del gaudiment d'un magatzem exempt fora del seu establiment, però en canvi els hi convé pel seu negoci el poguer servir les comandes amb camionetes, ja sien de propietat, llogades o contractades, i aleshores

la llei de Contribució Industrial fixa que sempre que aquestes camionetes siguin d'una tona de càrrega màxima, han de tributar per la mateixa Tarifa i Secció que els altres, però per la classe deu, epígraf onze.

Amb l'exposat ja s'han comprès en sentit íntegre el que respecta a la venda de carbó vegetal, però hi han encara algunes altres classes, demés de la venda de carbó en ambulància que tractarem al final, que especificarem tot seguit.

Els ultimament fixats poden també vendre encenalls i utilitzar per a servir les comandes d'un sol carro, tirat per una cavalleria major o menor, tributant pel fixat en la classe dotze, epígraf vint.

Demés aquestes, de l'últim epígraf poden vendre a l'ensem llenya, segons la classe onze, epígraf setze, que senyala llur tributació.

També hi ha, com abans hem dit, la venda de carbó vegetal en ambulància. Aquesta venda és la que realitzen les persones comerciants que no tenen establiment i porten, segons frase vulgar, la mercaderia al coll.

Aquests són els arriars traginers que compren i venen carbó, que tenen llur tributació fixada en la Tarifa primera, Secció tercera, classe quarta, epígraf primer. I els venedors de carbó vegetal que tributen per la Tarifa primera, Secció tercera, classe quarta, epígraf vint-i-quatre.

Els industrials compresos en aquests dos últims epígrafs, paguen per quota irreductible de patent.

Aquesta quota irreductible de patent és la que es satisfà per anualitats.

Esperem, i aquest és el nostre desig, que amb aquestes notes quedi suficientment aclarit pels comerciants que es dediquen a la venda de carbó, dels diferents conceptes perquè s'ha de tributar, i així puguin esbrinar entre ells el que exactament els hi pertoca.

L'advocat assessor del «Centre Gremial» està a la disposició de tots els associats, els dijous, de quatre a sis de la tarda, per a consultes referents a la indústria